

Dat was te veel voor mijnheer Alberts ontsteld brein; zijn gevoel van zelf-behagen was thans voor goed geknakt. Een oogenblik staarde hij als verbijsterd, naar het gelaat met de sprekende donkere oogen, niet wetende wat te zeggen. Eindelijk begon hij: „Dat u tot deze gevolgtrekking zijt gekomen, spijt mij vreeselijk; maar ik mag niet stilzwijgend aanhooren, dat u zoo over mijn broeder spreekt. Ik verzeker u, hij houdt zooveel van Winckel, dat hij zonder mijn toedoen geen oogenblik aan zijn schuld zou geloofd hebben.”

„Maar Joost zeide toch, dat zijn patroon het geld met opzet had neergelegd om hem op de proef te stellen!”

„Ja, dat deed hij, maar op mijn aandringen! Anders zou het nooit in hem opgekomen zijn. En nu wilde het ongeluk, dat mijn schoonzuster, die in dien tijd erg zenuwachtig was en altijd bang, dat zij geld te kort zou komen, in het kantoor kwam en het zag liggen; zij nam er het geldstuk uit, ging dien zelfden dag op reis en vergat het haar man te zeggen. Hadt u eens gezien hoe ontsteld zij was, toen zij het gisteren vernam!”

„Als dat zóó is, mijnheer!” sprak Eleonora Winckel verbaasd, „dan mag ik u wel vragen: wat had Joost u gedaan, dat u zoo tegen hem waart?” Haar oogen glansden hem toornig tegen.

„Ik had ontdekt, dat hij en mijn nichtje zeer intiem met elkaar omgingen, en dat beviel mij niet. Ik verbeeldde mij dat zij een voornaam huwelijk moest doen naar mijn zin, omdat zij mijn petekind is, en deed al wat ik kon om haar met deftige jongelui in aanraking te brengen. En toen zij voor allen even koel en onverschillig bleef, zocht ik een aanleiding om Winckel weg te krijgen. Door mijn bemiddeling werd hem die betrekking in Indië aangeboden; niemand der familieleden wist daar iets van. En ik moet u eerlijk bekennen dat ik hem voor een intrigant hield en verbaasd was, dat mijn broeder zoo volkomen op hem vertrouwde.”

„En waarom vertelt u mij dit alles, mijnheer? Dat zal toch wel niet het doel van uw hierkomen zijn?”

„Eigenlijk niet, juffrouw! maar het heeft mij opgelucht. Als u gehoord hadt hoe mijn nichtje mij gisteren morgen den mantel uitveegde, dan zoudt u het misschien beter begrijpen. Zij heeft nu eenmaal haar zinnen op Joost gezet en mij gedreigd, dat zij niets meer van mij weten wil, zoolang ik hem niet om vergiffenis heb gevraagd.”

„Wat zegt u, heeft zij Joost dan nog lief? Heeft zij dat werkelijk?”

Zij heeft mij, ouden man, die al lange jaren niet meer aan oprechte liefde geloofde, van de hare overtuigd en daarom kom ik tot u met de vraag: wilt u mij helpen die twee, die door mijn toedoen gescheiden zijn, weer te vereenigen? Zeg mij wat ik doen moet, om hem te bewegen terug te keeren.

„Mijnheer Van Bergen?” sprak juffrouw Nora langzaam, met een zachten blos van ontroering op haar gelaat, ik geloof niet dat dit mogelijk is. Hij heeft zich voor tien jaar verbonden en Joost is er de man niet naar, om zijn woord te breken, Ach neen! hij zal niet terugkomen.”

„Maar wij kunnen het hem vragen. Ik ben bereid tot ieder geldelijk offer